

Aan de leden van de Vaste Tweede Kamer Commissie
van Sociale Zaken en Werkgelegenheid
Postbus 20018
2500 EA Den Haag

Bezoekadres
Landelijke Cliëntenraad
Bezuidenhoutseweg 60
2594 AW Den Haag

070 34 99 790
info@lcr-suwi.nl
www.landelijkecliëntenraad.nl

Den Haag, 21 november 2019

Betreft: Begroting 2020 ministerie van SZW
Referentie: LCR/TK/19-0066/AA/ER/PvL

Geachte dames en heren,

Op 26 november aanstaande behandelt u de begroting van het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid. Het afgelopen jaar heeft de Landelijke Cliëntenraad (LCR) op tal van dossiers u voorzien van input. Door middel van deze brief willen we enkele van de belangrijkste voorstellen opnieuw onder uw aandacht brengen. De LCR is van mening dat de overheid mensen die onvrijwillig aan de kant staan weer perspectief biedt om in hun eigen onderhoud te voorzien en mee te kunnen doen in deze samenleving. Dit is niet vanzelfsprekend. Net als de ombudsman, het SCP, het UWV en de evaluaties die in opdracht van het Ministerie van SZW zijn verricht zien ook wij dat als gevolg van bezuinigingen in het verleden, de overheid keuzes heeft gemaakt die drempels hebben opgeworpen voor burgers. Zeker burgers die worden getroffen door vormen van onheil, zoals een beperking, verlies van werk en inkomen, scheiding, een slechte gezondheid of het overlijden van een partner voelen zich in de kou staan en weten dikwijls de weg naar voorzieningen niet te vinden.

De LCR vraagt uw aandacht voor de volgende onderwerpen:

- 1. Bestaanszekerheid;**
- 2. Schaf de kostendelersnorm af;**
- 3. Breed offensief;**
- 4. Beschutwerk;**
- 5. Algemene nabestaandenwet;**
- 6. Scholing en re-integratie.**

1 Bestaanszekerheid

Er ontstaat in Nederland een steeds grotere tweedeling. Enerzijds tussen mensen die mee kunnen doen en daarmee een aandeel hebben in de economie. Anderzijds in mensen die slechts gedeeltelijk of niet mee kunnen doen en die steeds meer moeite hebben om de eindjes aan elkaar te knopen. Dat geldt ook al voor mensen met een modaal inkomen. Mensen met lagere inkomens hebben het nog lastiger om rond te komen. Vooral gezinnen met kinderen. Ook voor veel mensen met een beperking of chronische ziekte staat de bestaanszekerheid onder druk door hoge zorgkosten, eigen bijdragen en een lagere arbeidsparticipatie en omdat zij minder uren kunnen werken. Uit een internationaal onderzoek van PLAN en ook op basis van nationale uitvraag (Lorijn de Boer, de Bovengrondse 2019) blijkt dat armoede zeer schrijnende gevolgen heeft voor

vrouwen en meisjes, 10% van de Nederlandse vrouwen heeft geen geld voor maandverband en/of tampons. Dit leidt tot sociale (zelf) uitsluiting en onderwijsuitval. En dus tot maatschappelijke schade op termijn. Dit mag in Nederland niet voorkomen! Mensen die in armoede leven zijn niet alleen mensen met een uitkering. Nederland telt ook een aanzienlijk aantal werkende armen. Werken is voor hen niet de remedie om uit de armoede te komen, zoals het kabinet voortdurend betoogt. De overheid kan daar iets aan doen. Om te zorgen dat mensen uit de armoede komen, werkende armen en de mensen met een uitkering op het sociaal minimum, stellen wij voor dat de overheid het WML aanzienlijk verhoogt. De voorgestelde verhoging door dit kabinet lost de armoede niet op. Wij sluiten ons graag aan bij het pleidooi van de [vakbond FNV](#) om het WML te verhogen naar 14 euro per uur. Het is een teken aan de wand dat veel mensen afhankelijk zijn van toeslagen. In beginsel moet een werkende Nederlander met zijn inkomsten zijn rekeningen kunnen betalen en zich echt uit de armoede kunnen werken.

2 Schaf de kostendelersnorm af

De kostendelersnorm draagt nog steeds bij aan armoede en dakloosheid en schaarste op de woningmarkt. Vanaf het moment dat de kostendelersnorm werd ingevoerd zijn er problemen ontstaan voor mensen die onder deze regeling vielen. Desondanks is de regeling nog steeds van kracht. En komen nog steeds vele kwetsbare mensen in ernstige problemen. Mensen kunnen niet rondkomen, kunnen elkaar niet helpen en worden door deze maatregel zelfs dakloos.

We zien dat zwerfjongeren niet naar huis kunnen terugkeren, vanwege de kostendelersnorm. Ouderen met AIO worden financieel ernstig getroffen als zij bij hun kinderen intrekken of omgekeerd hun kinderen bij hen intrekken om mantelzorg te kunnen bieden. Doordat de ouderen ondersteuning krijgen van hun kinderen wordt de overheid veel geld bespaard voor duurdere zorg en voorzieningen. Dit zou moeten worden beloond in plaats van gestraft met het toepassen van de kostendelersnorm. Bovendien kan dit de druk op de woningmarkt verminderen.

3 Breed offensief banenafpraak

In het afgelopen jaar heeft de LCR actief geparticipeerd in het 'Breed offensief'. We zijn de Staatsecretaris erkentelijk dat wij onze visie hebben kunnen geven vanuit het perspectief van cliënten. In de discussie rondom de plannen aangaande het Breed Offensief is vanaf het begin als uitgangspunt genoemd dat de plannen budgettair neutraal zou moeten verlopen. De LCR vindt dit een onhoudbaar uitgangspunt. Mensen aan het werk helpen rechtvaardigen een extra investering teneinde de werkgelegenheid voor mensen met een beperking en andere doelgroepen in de Participatiewet te stimuleren. Waarbij werk ook echt moet lonen. Hetgeen voor ons betekent dat mensen die slechts in deeltijd kunnen werken, niet afhankelijk blijven van de bijstand. De vrijlatingsregeling in de bijstand voldoet niet aan het principe werk moet lonen. Dat geldt ook voor de aanpassingen in de Wajong. Ook voor hen geldt dat als zij aan het werk gaan werk vaak niet voldoende loont.

Hoe wil het kabinet bewerkstelligen dat het aantal werkgevers groeit die werknemers met een beperking in dienst wil nemen?

In de arbeidsparticipatiemonitor van UWV en het onderzoek van SCP 2019 zijn een tweetal conclusies die ons zorgen baart. De eerste conclusie is dat het aandeel werkgevers dat zich met inclusieve arbeid en dus mensen met een beperking een kans biedt stabiel laag blijft rond de 20%.

De tweede conclusie is dat het aantal werkgevers stabiel blijft en er dus geen uitbreiding van werkgevers plaatsvindt dat inclusieve arbeid aanbiedt. Alle kwantitatieve doelen van

de banenafpraak worden dus bij een kleine kring van werkgevers gerealiseerd. De overheid slaagt er dus niet in om de arbeidsmarkt inclusiever te maken. Wij vinden dat er een kwantitatieve doelstelling moet worden gezet op de uitbreiding van het aantal inclusieve werkgevers en aantal inclusieve werkplekken.

Wij zouden graag volgend jaar een groei zien van 5% werkgevers die werk bieden aan mensen met een beperking. Wij maken hierin geen onderscheid naar de verschillende doelgroepen. Dat wil zeggen dat het om iedereen met een arbeidsbeperking gaat (dus inclusief Wajong, Participatiewet, 35 min, WAO, WGA, IVA). Wij vinden nog steeds dat er een subsidieregeling/investeringsfonds moet komen om arbeidsorganisaties inclusiever te maken door middel van technologie. Niet alle bedrijven (privaat en overheid) zijn toegankelijk voor mensen met een beperking. Wij dagen het kabinet uit de additionele kosten om bedrijven toegankelijk te maken voor mensen met een beperking te stimuleren. Door medewerkers productiever te maken met behulp van technologie en de organisatie toegankelijk te maken heeft arbeid het perspectief duurzamer te worden.

Verwacht het kabinet dat de arbeidsparticipatie van mensen met een Wajong uitkering stijgt naar aanleiding van het breed offensief?

De arbeidsparticipatie van mensen in de Wajong is rond de 49% en voor gewone werknemers rond de 73%. De arbeidsparticipatie van burgers met een beperking ligt belangrijk lager dan van gewone werkzame burgers. Daarnaast is het aannemelijk dat het aantal uren dat zij werken behoorlijk lager is dan van 'gewone' werknemers, omdat een deel van de mensen met een beperking niet fulltime kunnen werken. Hierdoor treden er belangrijke welvaartsverschillen op tussen deze groepen.

Het adagium van dit kabinet: werk moet lonen wordt ook onderschreven door de LCR. Echter wij hebben een ander beeld bij werk moet lonen dan dit kabinet. Wij vinden dat ook mensen met een beperking de kans moeten krijgen om een inkomen te verdienen die hun bestaanszekerheid geeft. Dat betekent een inkomen kunnen verwerven op tenminste het minimumloon ook als zij in deeltijd werken. Wij dagen het kabinet uit om een duidelijk groeipad te definiëren om de arbeidsparticipatie van mensen met een beperking te laten groeien naar 73%. Als tussendoelstelling voor 2020 stellen wij een stijging voor van 5 procent. Dat is een netto stijging van 5.750 werkende mensen arbeidshandicap.

In de Participatiewet ontbreekt het aan inzicht hoeveel mensen een beperking hebben. De jonggehandicapten, de nieuwe doelgroep in de Participatiewet, is nog altijd onvoldoende in beeld. Veel thuiswonende jongeren denken geen recht te hebben op een uitkering. Jongeren hoeven niet te worden gekeurd voor aanvraag van een uitkering via de Participatiewet. (SCP 2019 p. 11). Als werk niet direct lukt leidt dit tot onzekerheid en is het vaak de start van andere problemen (verslaving, schulden Isolement) en wordt een steeds groter beroep gedaan op ouders en verzorgers. Vaak zijn er dan al heel wat jaren verstreken. De sluitende aanpak voor schoolverlaters van het speciaal onderwijs laat nog te wensen over. Veel organisaties geven aan dat jongeren de weg naar hulp niet weten te vinden en zo onzichtbaar zijn voor gemeenten. Dit wordt mede veroorzaakt door de 4 weken wachttijd. Zowel de [Nationale Ombudsman](#) als de LCR pleit voor een [burger/werknemer servicepunt](#). Jongeren met een beperking, jongeren met een afgebroken opleiding kunnen niet naar de arbeidsmarkt worden geholpen met digitale matchingsinstrumenten en digitale dienstverlening. Voor hen is jobhunting al of niet in combinatie met jobcarving noodzakelijk.

Groei van werk betekent een groei van een beroep op voorzieningen; groei van het budget

In de discussie in het breed offensief is door de LCR veel aandacht gevraagd voor mensen met een structurele beperking. In het Breed offensief is een merkwaardige opdracht meegegeven aan de ambtelijke werkgroep en de geconsulteerde organisaties. De opdracht was de diverse onderwerpen uit te werken 'binnen de budgettaire kaders'. In de onze cliëntentoets en in onze overleggen in de diverse werkgroepen hebben we gewezen op het volgende probleem: Iemand met een structurele beperking heeft structurele voorzieningen nodig. Een beperking zal bij een grote groep immers nooit verdwijnen. Een duurzame baan betekent voor vele van hen dat het inzetten van instrumenten nodig zal blijven. Eenmaal uitgevallen zal dit op langere termijn op tal van terreinen problemen veroorzaken. Hoe meer mensen met een structurele beperking aan het werk gaan, hoe meer structurele voorzieningen nodig zijn. Meer structurele voorzieningen betekent meer investeringen en meer structureel beslag op de financiële middelen. Het gaat bijvoorbeeld om structurele voorzieningen zoals een jobcoach, doventol, brailleleesregel en andere werkplekaanpassingen. Als werkelijk de doelstelling van het kabinet is om mensen met een beperking structureel aan het werk te helpen dan betekent dat er dus extra budget nodig is voor de inzet van deze voorzieningen die voorwaardelijk zijn voor duurzame arbeidsparticipatie mogelijk te maken.

Als we 10.000 mensen met een beperking vanuit de Participatiewet met behulp van een jobcoach of met de ondersteuning uit een maatwerkvoorziening aan de slag willen helpen, dan is een investering tussen de 50 en 100 miljoen euro noodzakelijk.

Wij adviseren het ministerie een passende manier van resultaatfinanciering hiervoor te ontwikkelen. Dit voorkomt dat zoals bij beschut werk de middelen weglekken naar andere doelen.

Adequate inzet en kwaliteit jobcoach

De LCR maakt zich zorgen maken over de inzet jobcoaching. Dit betreft de kwaliteit en de omvang per werknemer. Om verschillende redenen zetten gemeenten de jobcoach niet of te beperkt in. De regeling zoals het UWV die uitvoert is op dit punt veel beter en biedt ook meer zekerheid voor de werknemer en zijn werkgever. Wij krijgen regelmatig signalen over de slechte kwaliteit van jobcoaches. Wij zien dat het ontbreken van een jobcoach of een jobcoach die zijn vak onvoldoende verstaat schade aanricht bij mensen met een beperking

Het ondersteuningsaanbod aan de werknemer en zijn werkgever kan zowel een externe als een interne jobcoach omvatten. Werkgevers mogen hiervoor een voorkeur uitspreken. Hoe zit dat met de wens van de werknemer? Vanuit de doelgroep banenafspraken horen wij dat zij een goede en onafhankelijke jobcoach heel belangrijk vinden. Bij een interne jobcoach voelen zij zich niet altijd veilig om hun problemen op de werkvloer kenbaar te maken omdat er een mogelijk belangenconflict kan zitten tussen werknemersbelang en werkgeversbelang. De LCR stelt dan ook voor dat als de werkgever voor een interne jobcoach kiest, de werknemer in aanvulling hierop recht krijgt op ondersteuning van een externe jobcoach. Bijvoorbeeld bij de gesprekken met de werkgever. Tevens vinden wij dat er een kwaliteitsparagraaf moet komen voor de jobcoach. Ook is terug te zien dat jongeren met psychische beperkingen vaak met problemen te maken die verder reiken dan enkel werk gerelateerd. Het inzetten van life-coaching, waarbij een coach integraal met iemand aan de slag kan gaan biedt meerwaarde om iemand volwaardig en duurzaam inzetbaar te laten zien op de arbeidsmarkt.

4 Beschut werk

In april 2019 heeft de LCR de Thermometer Beschut Werk gepubliceerd. Die laat zien dat veel gemeenten hun taakstelling voor het realiseren van beschut werken niet hebben gehaald. Een deel van de gemeenten heeft de afgelopen maanden hard gewerkt om hun taakstelling wel te halen. Echter nog steeds zetten niet alle gemeenten zich in om mensen met een indicatie beschut werk ook daadwerkelijk een plek te geven. Wij constateren dat een deel van de gemeenten het voor beschut werken beschikbare budget niet in zijn geheel in zetten voor beschut werk waardoor mensen met een indicatie beschut werk niet kunnen worden geplaatst.

Momenteel wordt beschut werk geëvalueerd. Vooruitlopend op deze evaluatie adviseren wij het Ministerie een vrij te alloceren budget op te nemen binnen het landelijk budget voor beschut werk. Gemeenten die succesvol zijn geweest in het realiseren van beschut werk en hun taakstelling volledig hebben ingevuld zouden een beroep op deze middelen moeten kunnen doen om te voorkomen dat zij mensen op een wachtlijst moeten plaatsen. Succesvolle gemeenten kunnen zo een bijdrage leveren in de realisatie van de totale taakstelling. Het is ondoelmatig als bij onder realisatie in de ene regio mensen in andere regio's op een wachtlijst worden gezet, omdat er onvoldoende budget is. De besteding van deze middelen is pas doelmatig als er beschut werkplaatsen worden gerealiseerd.

De cliëntenraad VWI in Apeldoorn is door de LCR genomineerd voor de Cliënt-in-Beeldprijs 2019. Uit de inventarisatie van de Cliëntenraad bleek dat er veel variatie is in de beloning en type arbeidscontract van werknemers die beschut werken. Veel leden van de LCR spreken werknemers, werkgevers, SW-bedrijven en vakbonden die met het oog op de Wet Arbeidsmarkt in balans. Veel hebben de indruk hebben dat hun arbeidscontract niet voldoet aan de nieuwe wetgeving. Daarnaast zijn de secundaire arbeidsvoorwaarden voor de groep beschut werk en binnen gemeenten of SW-bedrijf werken slecht of soms niet geregeld. Ook het SCP 2019 p. 10 constateert dat de kans op werk is verbeterd en dat hun inkomen is verslechterd. Wij dringen aan op een fatsoenlijke regeling van de arbeidsvoorwaarden voor mensen die via de Participatiewet aan de slag gaan. Omdat veel werknemers niet fulltime kunnen werken hebben wij een pleidooi gehouden voor de inclusietoeslag, zodat werken met een urenbeperking voldoende loont om zelfstandig te kunnen wonen en deel te kunnen nemen aan de samenleving.

De LCR dringt aan om bij de invulling van beschut werk voor iedere werknemer een persoonlijk ontwikkelingsplan te maken gericht op duurzame inzetbaarheid. Om de CAO mogelijk te maken vragen we het Ministerie een bijdrage te leveren voor de invulling van een ontwikkelingsparagraaf (5 miljoen). Wij pleiten voor een inclusietoeslag ter compensatie van de urenbeperking.

5 Algemene nabestaandenwet

Wij willen ook uw aandacht vragen voor de Algemene nabestaandenwet. Uit onze analyse blijkt dat het huidige vangnet voor mensen die hun partner verliezen ontoereikend is geworden. Momenteel beraadt de Stichting van de Arbeid zich op een standpunt voor het nabestaande pensioen in de tweede pijler. Dat wil zeggen een regeling die via het pensioen van de werkgever wordt verzorgd. Dit om de gaten die op dit terrein in de pensioenfondsen zijn gevallen te dichten. Echter dat is niet voldoende. Wij zien dat veel mensen niet verzekerd zijn via de werkgever. Dat betreft onder andere uitkeringsgerechtigden, zelfstandigen en zogeheten niet-uitkeringsgerechtigden. Ook deze groepen worden financieel geraakt bij het overlijden van hun partner. Het standpunt dat een vangnet onnodig is, omdat in steeds meer relaties beide partners werken is achterhaald. De pensioenfondsen hebben de nabestaandenregelingen versoerd of geschrapt. En niet iedereen is financieel in staat om zich hiervoor privaat te

verzekeren. Denk bijvoorbeeld aan chronische zieken voor hen zijn de premies onbetaalbaar. Twee verdieners betekent ook dat de uitgaven zijn afgestemd op twee inkomens. Naast persoonlijk verlies en verdriet krijgen nabestaanden ook te maken met financiële problemen.

Wij vinden herinvoering van een vangnet voor nabestaanden noodzakelijk. Op de korte termijn pleiten wij voor een studie naar de Algemene nabestaandenwet door de Sociaal Economische Raad (SER). Een nabestaande voorziening moet worden bestudeerd als onderdeel van het totale sociale zekerheidsarrangement met een analyse van risico's en de mogelijkheid tot het afdekken van risico's en de economische schade van het ontbreken van een vangnet.

In ons advies over een nabestaandenpensioen hebben een aantal concrete voorstellen voor de korte termijn gedaan om een deel van de schade veroorzaakt door een gebrek aan voorlichting en dienstverlening op te lossen. Daarnaast pleiten wij voor adequate hulp bij rouwverwerking. Staatssecretaris Klijnsma heeft een paar jaar geleden tijdelijke middelen beschikbaar gesteld voor een pilot voor een gemeentelijk rouwloket. Wij constateren dat de rouwlokets met het verdwijnen van de tijdelijke middelen zijn verdwenen. Ook is deze dienstverlening niet onderdeel geworden van de reguliere dienstverlening. De behoefte aan dienstverlening is niet afgenomen zo blijkt uit de ervaringsverhalen bij ons advies. Wij zijn er voorstander vorm een herkenbaar aanspreekpunt in de vorm van een rouwloket te organiseren onder de paraplu van de onafhankelijke cliëntondersteuning. Wij zijn van mening dat er in iedere gemeente deze nabestaanden vroegtijdig moet informeren en actief moet ondersteunen als daar behoefte aan is.

6. Scholing en re-integratie

De LCR meent dat de overheid een rol heeft in de verdeling van levenskansen en het bieden van de mogelijkheid van een nieuwe start als het tegen zit in het leven. Wij vinden dat er opnieuw aandacht moet komen voor positieve rechten, waarin burgers die minder bedeeld zijn met talenten en vaardigheden extra hulp krijgen om gelijkwaardig deel te kunnen nemen aan de arbeidsmarkt. Het creëren van een gelijk speelveld. Er dient meer oog te zijn voor de realiteit van een ongelijke startsituatie en positieve rechten om deze ongelijkheid op te heffen. (LCR 2019 bijdrage aan discussie Commissie Borstlap). In een brief aan de Tweede Kamer (LCR/TK/18-00/GM/ER/PL) november 2018, heeft de Landelijke Cliëntenraad gewezen op de zorgplicht van de overheid voor mensen die deel uit maken van de beroepsbevolking, maar buiten de arbeidsmarkt staan. Ook deze groepen moeten competenties onderhouden en hebben te maken met vraagstukken rond duurzame inzetbaarheid. Wij zijn voorstander van elke vorm van ondersteuning die een bijdrage levert aan inzetbaarheid en het vergroten van arbeidsmarktcompetenties van mensen die behoren tot de potentiële beroepsbevolking. Immers de economie verandert, competenties kunnen verouderen en gedurende het arbeidscurriculum is het waarschijnlijk dat er meerdere transities plaatsvinden. Gewild of ongewild. Veel werkzoekenden en uitkeringsgerechtigden hebben behoefte aan periodiek onderhoud van de arbeidsmarktkwalificaties. Het UWV hanteert een afschrijvingstermijn van zes maanden voor competenties. Immers, als niet binnen zes maanden een baan wordt gevonden die past bij het genoten opleidingsniveau, dan is elk werk passend. Het onderhouden van competenties is geen vanzelfsprekendheid. Immers het onderhouden van kennis kost geld. Enerzijds gaat het om directe vergoeding van cursussen en bijeenkomsten, anderzijds om de zogeheten verletkosten. Dit betreft de tijd die moet worden vrijgemaakt voor training en scholing die niet aan iets anders kan worden besteed zoals werk en opdrachten dit is een belangrijk punt voor werkenden waaronder ZZP-ers. Voor uitkeringsgerechtigden geldt dat zij toestemming moeten krijgen om scholing te volgen met hun uitkering.

De LCR is een warm voorstander van duurzame inzetbaarheid op de arbeidsmarkt en meent dat het scholen en herscholen een belangrijke bijdrage kan leveren aan het onderhouden en verbeteren en de duurzaamheid van de verdien capaciteit van werknemers, werkzoekenden en zelfstandigen. Immers, met het ophogen van de pensioenleeftijd, neemt de noodzaak om actief te blijven op de arbeidsmarkt toe. Het bezitten van veelgevraagde competenties verlaagt het risico op een uitkering en werkloosheid. Daarnaast is er een intrinsieke waarde (zingeving, werken aan perspectief) van deelname aan scholing. Investeren in mensen helpt hen aan een betere baan, voorkomt terugval in de uitkering, geeft hen meer voldoening en zorgt daarmee voor minder zorgkosten en een gezondere levensstijl. Waar het bedrijfsleven gehouden is aan de transitievergoeding zien we dat de overheid voor uitkeringsgerechtigden nauwelijks verantwoordelijkheid neemt. Wij adviseren u 400 miljoen te reserveren om uitkeringsgerechtigden ook de instrumenten te geven om een nieuwe start te maken in het leven.

Tot slot

Diverse rapporten van SCP en UWV hebben inzichtelijk gemaakt dat de aannames in het beleid van de Participatiewet en sociale verzekeringswetten niet juist zijn. Wij zien een overheid die wijst op plichten en onvoldoende invulling geeft aan instrumenten om de ongelijkheid in levenskansen te compenseren. De voorstellen van de Landelijke Cliëntenraad (en haar leden) zijn gericht op mensen die getroffen worden door onheil, zodat zij weer in staat zijn om een nieuwe start te maken.

De slotconclusie is dat de middelen ontbreken om hier adequaat invulling aan te geven. Met deze brief bieden wij u een investeringsagenda in perspectief.

Met vriendelijke groet,

Amma Asante
Voorzitter

Samenstelling Landelijke Cliëntenraad

- **Landelijke cliëntenorganisaties:** Vakcentrale voor Professionals/ Christelijk Nationaal Vakverbond (VCP/CNV), Ieder(in) (2 zetels voor het netwerk voor mensen met een beperking of chronische ziekte), KBO-PCOB (Samen sterker voor ouderen), Federatie Nederlandse Vakbeweging (FNV), Vertegenwoordiger organisaties van Minderheden (SMN, IOT), MIND Landelijk Platform Psychische Gezondheid.
- **Vertegenwoordigers van cliëntenraden:** cliëntenraden SVB en UWV.
- **Vertegenwoordigers van de gemeentelijke cliëntenparticipatie:** Mobility, cliëntenraden G4, vertegenwoordiger dak- en thuislozen.